

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **J. S.**, bývajúcí v B., zastúpený JUDr. V. R., advokátkou Advokátskej kancelárie H., proti žalovanému : **K.**, v konaní o návrhu na **náhradu škody vo výške 3 721,37 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 12 C 104/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. novembra 2012 sp. zn. 17 Co 355/2011

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. novembra 2012 sp. zn. 17 Co 355/2011 v jeho zmeňujúcej časti, v ktorej bol zmenený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 13. októbra 2011 č.k. 12 C 104/2009-254 v časti výroku, ktorým okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 3 343 € od 28. augusta 2007 do zaplatenia tak, že návrh v tejto časti zamietol a v nadväzujúcom výroku o trovách odvolacieho konania a v rozsahu zrušenia vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 13. októbra 2011 č.k. 12 C 104/2009-254 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 3 343 € s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 28.8.2007 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zastavil konanie na sumu 378,37 € s prísl. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania návrh zamietol. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi na náhrade trov konania 1 522,16 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu advokátky JUDr. V. R., Advokátska kancelária H.. Zaviazal žalovaného zaplatiť na účet súdu na súdnom poplatku za konanie sumu 66,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku pripojeným príkazom na úhradu. Zaviazal žalovaného zaplatiť na účet súdu na znaleckých trovách 495,12 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku pripojeným príkazom na úhradu. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že došlo k stretu dvoch motorových vozidiel, pričom osobným

motorovým vozidlom žalobcu N. došlo k nárazu do zadnej časti osobného motorového vozidla Š.. Tým došlo k poškodeniu oboch motorových vozidiel. Je nepochybné, že škoda bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke motorového vozidla. Ku škode na motorovom vozidle žalobcu došlo z tohto dôvodu, že spôsob jazdy motorového vozidla Š. sa pre žalobcu stal náhlou prekážkou v jazde (vyhýbací manéver chodcovi), v dôsledku čoho žalobca nemal možnosť so svojím vozidlom zastaviť tak, aby do prechádzajúceho vozidla nenarazil. Znalec konštatoval, že žalobca išiel povolenou rýchlosťou a na priečne premiestnenie osobného motorového vozidla Š. reagoval až v okamihu, keď na túto reakciu vznikol podnet. Jeho konanie a reakciu treba považovať za primeranú. Bezprostrednou príčinou vzniku škody u žalobcu (poškodenia jeho vozidla) bol vyhýbací manéver vodiča B. – Š.. Podľa § 431 Občianskeho zákonníka teda žalobca nemá účasť na spôsobení vzniknutej škody (zo stretu prevádzok dvoch motorových vozidiel). Jeho nárok na náhradu škody voči žalovanému z právneho dôvodu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. je teda preukázaný. Z doplnenia znaleckého posudku č. 1 vyplýva, že skutočnou výškou škody na osobnom motorovom vozidle N. B. ku dňu 15.3.2007 (deň dopravnej nehody) je 100 711,22 Sk = 3 343 € vrátane DPH. Znalec uviedol, že kalkulácia nákladov na opravu vypočítaná S. nie je totožná so skutočnou škodou, ktorá na vozidle vznikla v dôsledku dopravného stretu, ale je nižšia o zhodnotenie opravovanej skupiny vozidla, ako i zníženie predajnosti vozidla v dôsledku tejto opravy. Žalobca po doplnení znaleckého dokazovania zoberal späť návrh na náhradu škody vo výške 378,37 €, čo je rozdiel medzi pôvodne žalovanou sumou 3 721,37 € a výškou škody vyčíslenou znalcom 3 343 €. V tejto časti so súhlasom žalovaného konanie na základe späťvzatia návrhu zastavil. Z uvedených dôvodov potom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 3 343 €.

Žalobca žiadal priznať úrok z omeškania od 1.8.2007 až do zaplatenia. Podľa zákona č. 381/2011 Z.z. podľa § 11 ods. 7 poisťovateľ je povinný poskytnúť poistené plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. Z priestupkového spisu je preukázané, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru B. žalovanému listom zo dňa 8.8.2007 zaslalo odpoveď na vyžiadanie správy o dopravnej nehode, pričom žalovaný túto odpoveď prevzal 12.8.2007, o čom svedčí doručienka pripojená v priestupkovom spise. Od tohto dátumu začína plynúť žalovanému 15 dňová lehota na náhradu škody žalobcovi, ktorá uplynula 27.8.2007. Až od nasledujúceho

dňa 28.8.2007 sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu žalobcovi, preto mu priznal od uvedeného dátumu úrok z omeškania vo výške podľa Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

O náhrade trov konania medzi účastníkmi rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 14. novembra 2012 č.k. 17 Co 355/2011-284 rozsudok okresného súdu v časti výroku, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 3 343 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil. V časti výroku, ktorým okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 3 343 € od 28.8.2007 do zaplatenia zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietol. Výrok, ktorým zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1 522,16 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. V. R. advokátky so sídlom Advokátska kancelária H. potvrdil. Výrok, ktorým okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť na účet súdu na súdnom poplatku za návrh na začatie konania sumu 66,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil. Výrok, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť na účet súdu trovy znaleckého konania v sume 495,12 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku rozsudok okresného súdu potvrdil. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Ohľadne rozhodnutia okresného súdu v časti výroku o úrokoch z omeškania odvolací súd uviedol, že z ustanovenia § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľom, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota. Z odpovede Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. na vyžiadanie správy o dopravnej nehode doručenej žalovanému dňa 12.8.2007 žalovaný nemal zistenú zodpovednosť poisteného za vzniknutú škodu ani rozsah poškodenia motorového vozidla N. ev. č. B., pretože táto otázka nebola výslovne riešená v rámci priestupkového konania vedeného voči chodcovi O. B.. V tomto smere nemožno za relevantné považovať ani stanovisko S., pretože skutočná výška škody bola stanovená až znalcom v Doplnení č. 1 zo dňa 25.4.2011 znaleckého posudku č. X. zo dňa 13.2.2011, z ktorého súdu pri konečnom rozhodnutí vo veci vychádzal. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru ODI B. v správe o nehode uviedlo, že dopravnú nehodu zaviniel chodec O. B..

Základným predpokladom vzniku nároku na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ je omeškanie s plnením peňažného dlhu a základným predpokladom takéhoto omeškania je existencia pohľadávky, t.j. práva na plnenie, zročnosť (splatnosť) pohľadávky. Pohľadávka žalobcu proti žalovanému vznikne až právoplatnosťou tohto rozhodnutia, pretože až v súdnom konaní bola ustálená zodpovednosť poisteného vodiča P. B. (a prevádzkovateľa Z. B.) za vzniknutú škodu a ustálená jej výška (skutočná škoda). Odkaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 23/96 z 30.9.1996 nie je náležitý. Predmetom konania 3 Cdo 23/1996 bolo zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, o ktorom môže rozhodnúť len súd. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa v zmysle ustanovenia § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. dostane do omeškania až uplynutím lehoty na plnenie vyplývajúce z právoplatného rozhodnutia vo veci samej, preto rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 3 343 € od 28.8.2007 až do zaplatenia podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietol.

Proti rozsudku odvolacieho súdu do výroku o príslušenstve pohľadávky podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., t.j. nesprávnym právnym posúdením veci. Žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o príslušenstve pohľadávky zmeniť tak, že zaviazá žalovaného na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 3 343 € za čas od 28.8.2007 do 28.11.2012 spolu v sume 1 491,81 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a zaviazal žalovaného k náhrade trov dovolacieho konania. Uviedol, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že spoločnosť S. dňa 28.3.2007 na základe vykonanej ohliadky vypracovala kalkuláciu opravy č. X., ktorou ustálila škodu, spôsobenú na motorovom vozidle žalobcu pri dopravnej nehode dňa 15.3.2007. Listom zo dňa 14.8.2007 žalovaný žalobcovi oznámil, že nie je oprávnený poskytnúť mu požadované poistné plnenie, teda náhradu škody, nakoľko podľa jeho názoru za škodu zodpovedá chodec O. B., ktorý vošiel náhle do jazdnej dráhy motorového vozidla B.. Teda už dňa 14.8.2007 mal žalovaný k dispozícii všetky podklady potrebné na posúdenie miery zodpovednosti ako výšky škody, keďže rozhodol o nároku žalobcu na náhradu škody síce zamietavým stanoviskom. Je teda toho názoru, že žalovaný k tomuto termínu považoval prešetrenie škodovej udalosti za skončené. Táto skutočnosť nemá podľa názoru žalobcu vplyv na okolnosť, že žalovaný nesprávne právne posúdil uplatnený nárok na náhradu škody. Z obsahu všetkých vyjadrení

žalovaného nielen v priebehu prvostupňového konania, ale aj z obsahu samotného odvolania vo veci samej je viac než zrejmé, že žalovaný od počiatku nesprávne posudzoval uplatnený nárok na náhradu škody a absolútne popieral čo i len možnosť posúdenia uplatneného nároku podľa ustanovenia § 431 OZ. V predmetnej veci poistený oznámil žalovanému škodovú udalosť, žalobca ako poškodený si nárok na náhradu škody uplatnil a svoje nároky preukázal podľa požiadaviek žalovaného a preto bolo povinnosťou žalovaného sa zaoberať v rámci prešetrovania mierou účasti na vzniknutej škode. Nesplnenie týchto zákonných povinností žalovaným nemôže zaťažovať a poškodzovať žalobcu v tom, že po dobu viac ako piatich rokov nedostal od žalovaného žiadne, teda ani čiastočné plnenie, hoci miera účasti mohla byť pri serióznom prístupe žalovaného stanovená mimosúdne. Tento postup žalovaného poškodil žalobcu v tom, že až po piatich rokoch bola uhradená náhrada škody, teda sa mu vrátili peňažné prostriedky, ktoré ešte v roku 2007 investoval do opravy poškodeného motorového vozidla. Náhradu škody obdržal dňa 28.11.2012 a teda výška uplatneného úroku z omeškania za dobu od 28.8.2007 do 28.11.2012 predstavuje čiastku 1 491,81 €.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti výroku rozhodnutia, proti ktorému zákon pripúšťa dovolanie.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach 10 násobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Predmetom dovolacieho konania je príslušenstvo pohľadávky, ktorého výška ku dňu začatia dovolacieho konania, teda podania dovolania, predstavuje sumu 1 491,81 €. Dovolanie žalobcu preto v zmysle ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. je prípustné.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi; obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

I keď žalobca namietal, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), dovolací súd vzhľadom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmal, či dovolaním napadnutý rozsudok (výrok o príslušenstve pohľadávky) nebol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade konania uvedenej v § 237 O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm.a/ O.s.p.). V dovolacom konaní ale existencia vady tejto povahy nevyšla najavo.

Rovnako so zreteľom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.). Na takúto vadu musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná.

Z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. vyplýva možnosť odôvodniť procesne prípustné dovolanie tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Predpokladom naplnenia dôvodu dovolania podľa citovaného zákonného ustanovenia, samozrejme len za predpokladu splnenia podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 238 a § 239 O.s.p., je kumulatívne splnenie podmienok v ňom obsiahnutých. Konanie musí byť preto postihnuté inou vadou, t.j. vadou odlišnou od väd taxatívne stanovených v ustanovení § 237 O.s.p., resp. vadou, ktorá nezakladá tzv. zmätočnosť rozhodnutia, vedúcimi k nesprávne rozhodnutiu vo veci. Zároveň medzi inou vadou a napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu musí existovať kauzálny nexus.

Iná vada tak predstavuje spôsobilý dôvod dovolania aj v prípade, ak jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

V zmysle konštantnej judikatúry odvolacieho súdu sa tento obligatórne zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Samotná skutočnosť, že iná vada existovala,

popřípade mohla vyústiť do nesprávneho rozhodnutia odvolacieho súdu, sa považuje za nepostačujúcu. Z daného dôvodu sa iné vady konania považujú za tzv. relatívne dovolacie dôvody. Posúdenie vplyvu inej vady na nesprávne rozhodnutie vo veci, závisí na právnej úvahe dovolacieho súdu v závislosti od okolností podmienok konkrétneho prípadu.

V nadväznosti na dovolacie námietky a tiež so zreteľom na právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zaujaté v niektorých jeho nálezochoch (viď napr. II. ÚS 261/06) treba dodať, že je vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, aké dôsledky majú tie procesné nedostatky, ku ktorým došlo v občianskom súdnom konaní v postupe súdov.

S poukazom na všeobecné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p., možno tiež všeobecne určiť jeho rámec tak, že konanie trpí vadou vtedy, ak bolo porušené niektoré z ustanovení o konaní na súde (okrem väd podľa § 237). Pritom môže ísť o ktorúkoľvek fázu konania od jeho začatia až po jeho skončenie.

Za inú vadu konania sa spravidla považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezistoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napr. osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O.s.p. a pod.), nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcich skutočností, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neunesol dôkazné bremeno, nesprávne rozloženie dôkazného bremena medzi účastníkov konania, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, nesplnenie poučovacej povinnosti, zohľadnenie skutočnosti, ktorá z dokazovania nevyplynula, opomenutie rozhodnej skutočnosti, ktorá vyšla v konaní najavo a logický rozpor v hodnotení dôkazov (nemožno pritom vylúčiť, že v závislosti od konkrétnych okolností môže vyššie uvedený nesprávny procesný postup súdu nadobudnúť intenzitu vady v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom).

O vadu konania (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) tejto povahy ide tiež vtedy, keď súd skutkové závery, z ktorých vyvodil svoje právne závery, založil na výsledkoch dokazovania nevykonaného v súlade so zákonnými ustanoveniami upravujúcimi spôsob vykonania

dokazovania určitým dôkazným prostriedkom. Zo spisu vyplýva, že v konaní na odvolacom súde došlo k vade uvedenej povahy.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza (týka sa to výroku o príslušenstve pohľadávky), že z odpovede Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. na vyžiadanie správy o dopravnej nehode doručenej žalovanému dňa 12.8.2007 žalovaný nemal zistenú zodpovednosť poisteného za vzniknutú škodu ani rozsah poškodenia motorového vozidla N. ev. č. B., pretože táto otázka nebola výslovne riešená v rámci priestupkového konania vedeného voči chodcovi O. B.. V tomto smere nemožno za relevantné považovať ani stanovisko S., pretože skutočná výška škody bola stanovená až znalcom v Doplnení č. 1 zo dňa 25.4.2011 znaleckého posudku č. X. zo dňa 13.2.2011, z ktorého súd pri konečnom rozhodnutí vo veci vychádzal. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd v predmetnej veci dňa 14.11.2012 vyhlásil verejne rozsudok (zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku č.l. 282-283) bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie. Z uvedeného je zrejmé, že dokazovanie listinou Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. zo dňa 8.8.2007 ako aj listinou Stanovisko S. zo dňa 28.3.2007 a Doplnením č. 1 zo dňa 25.4.2011 znaleckého posudku č. 10/2011 zo dňa 13.2.2011 nebolo vôbec vykonané. Dokazovanie listinami (list Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. zo dňa 8.8.2007, Stanovisko S. zo dňa 28.3.2007 a Doplnok znaleckého posudku zo dňa 25.4.2011) sa pritom malo vykonať tak, že predseda senátu mal na pojednávaní listiny alebo ich časť prečítať alebo oboznámiť ich obsah (viď § 129 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd sa dopustil procesného pochybenia, keď bez akéhokoľvek doplnenia alebo zopakovania dokazovania (listinami list Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. zo dňa 8.8.2007, Stanovisko S. zo dňa 28.3.2007 a Doplnok č. 1 zo dňa 25.4.2011 znaleckého posudku č. 10/2011 zo dňa 13.2.2011) zaujal odlišné skutkové závery, z ktorých vyvodil právny názor, že základným predpokladom omeškania je existencia pohľadávky, t.j. práva na plnenie, zročnosť (splatnosť) pohľadávky. Pohľadávka žalobcu proti žalovanému vznikne až právoplatnosťou tohto rozhodnutia, pretože až v súdnom konaní bola ustálená zodpovednosť poisteného vodiča P. B. (a prevádzkovateľa Z. B.) za vzniknutú škodu a ustálená jej výška (skutočná škoda).

Ustanovenie § 213 ods. 3 O.s.p. umožňovalo odvolaciemu súdu, aby na základe opakovaného dokazovania dospel k vlastnému zisteniu skutkového stavu, ktoré mohlo byť odlišné od skutkového zistenia, ktoré urobil súd prvého stupňa. Ak sa však odvolací súd chcel

odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa, mal dokazovanie sám opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný poklad pre odlišné hodnotenie v zmysle § 132 O.s.p. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam vedúcim k odlišnému právnomu záveru dospel bez vykonania dokazovania.

So zreteľom na vyššie uvedené procesné pochybenie odvolacieho súdu dospel dovolací súd k záveru, že v predmetnom konaní došlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na túto procesnú vadu konania zrušil rozsudok odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky a v nadväzujúcom výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). S prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie, nezaoberal sa ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní (vrátane námietky, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júna 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová